

ELISE KOVA
AIR AWAKENS

WATER'S
WRATH
A VÍZ HARAGJA

ELISE KOVA
AIR AWAKENS

WATER'S
WRATH
A VÍZ HARAGJA

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elise Kova: *Water's Wrath – Book Four of Air Awakens series*
First published by Silver Wing Press

Fordította
Benkő Ferenc

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Merilliza Chan

ISBN 978-963-636-537-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Elise Kova 2016
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Benkő Ferenc 2026

*A párosnak, akik az út elején
csatlakoztak hozzám:
Monicának és Merilnek*

A FŐKONTINENS

A DÉL,
LYNDUM

A KELET,
CYVEN

A FÉLHOLD-
KONTINENS

A HATÁRSZIGETEK

A NYUGAT,
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

YON

A KERESZTÚT

LAU

SILME

ORE

ANTO

POHEAT

DAMACIUM

A SZOROS

Lo-
Tó

SORICIUM

ÁLDA

AZ ÉSZAK,
SHALDAN

I. FEJEZET

BÁRMILYEN MESSZIRE IS futott, és bárkivel is találkozott, egy láthatatlan kéz visszahúzta Vhallát a Solaris Birodalom koronahercegéhez.

Nem menekülhetett előre. Bár egy fél földrész választotta el őket egymástól, álmában Vhalla elméje összekapcsolódott a férfiével. Közeledtek, összekeveredtek, a legszörnyűbb és a legszépségesebb fájdalommal kínozza, amit a lány valaha ismert.

Nem először álmodott róla, mióta véget ért a shaldani háború, de minden korábbi emléken fiúnak vagy fiatal-embernek látta. Ezúttal a felnőtt herceg elméjébe lopózott be, a hercegebe, akinek minden egyes hegét ismerte, amely elcsúfította alabástrombőrét a díszegyenruhája feszes gombjai alatt.

Ebben az álomban Aldrik ruháját annyira kitisztították, amennyire a fronton lehetséges. De a vállá úgy görnyedt, mintha lehúzná a kötelessége súlya. Az általában ónixként ragyogó, múlhatatlan belső lángtól fűtött szeme szénné fakulva pihent karikás, beesett üregében. Hollófekete haja zsíros kócként lógott az arcába, és fésűért kiállt. Az állán sercegő sötét borosta kiemelte állandó fintorát.

Látszott rajta mind a huszonöt éve, méghozzá kétszeresen.

A mellette álló Aranyherceg szinte egy másik világ volt. Baldair gyakran a testvéreére sandított a szeme sarkából, széles tenyere a csípőjéhez szíjazott pallas markolatán pihent. Arcán őszinte együttérzés és szinte tapintható aggodalom váltakozott, hiszen lehet, hogy le kell majd tennie a Tűz Uraként közismert félelmetes mágust – már megint.

Egy hatalmas erőd előtt várakoztak. Égre törő fák kandikáltak ki a tökéletes, mágia rakta falak felett. Az egykor Shaldanként ismert ország vezérklánjának honából már csak a Solaris Birodalom „Északja” maradt. Shaldan fővárosát, Soriciumot szinte földig rombolták, leszámítva a Vhalla előtt magasodó erődítményt. Vhalla úgy ismerte a falait és a folyosóit, mint a tenyerét. Ő volt az erőd hóhéra. Az ő keze adta meg a kegyelemdőfést a néhai nemzetnek.

Egy széles kő felvonóhíd nyöszörögve megmoccan, és lassan leereszkedett, belül mindkét oldalon négy Föld-hasító mágus várakozott. Mögöttük egy újabb háromfős csapat, akiket további harcosok vettek körül. Tösgyökeres északiak barna bőrrel és göndör hajjal. Büszke és gyönyörű nép, Vhalla nem szívesen vett részt az eltiprásukban.

A törzsfő magas volt, és karcsú, két nő fogta közre. Az egyikük a Za nevű íjász, aki Vhalla életére tört. A másik egy csinos, fiatal lány, akinek csípőjén és mellén már kirajzolódtak a lány ívek. Csodás nő lesz egyszer belőle, ha hinni lehet a teste ígéreteinek.

Solaris császár előrelépett, és a felvonóhíd végén találkozott a vezérklánnal. Röviden elbeszélgetett a törzsfővel, de Vhalla nem értett egyetlen szót sem. Olyan volt, mintha egy feneketlen tó mélyéről hallgatózott volna, mert a férfi, akinek megszállta az emlékezetét, ügyet sem vetett rájuk. Aldrik mereven állt, és a selyemruhás lányra hunyorgott a törzsfő jobbján.

A gyerekre, aki egyszer a felesége lesz.

Vhalla hideg verejtékben fürödve ébredt. Az álmok megviseltek, és nem lett könnyebb kiütni a férfit az elméjéből. Hal-kan lihegett, közben hallgatózott. A nyugodt csend elárulta, hogy nem sírt álmában, és nem vergődött annyira, hogy rázkódjon keskeny priccse; nem zavarta meg a nőt, aki befogadta az otthonába.

Az ujjai megtalálták a nyakában viselt láncot, amelyen egy apró óra függött. Megérezte a tenyerén a fedelébe karcolt napot és szárnyat. Az óra ketyegve jelezte a hajnal múlását, a fény pedig megváltoztatta az ágya melletti üvegtelen ablak függönyének színeit.

Már majdnem két hónapja nem látta álmai hercegét, a férfit, aki a markában tartott záloggal ígérte neki a jövőjét. De semmiféle idő vagy távolság nem tompíthatta kettejük Kötelékét. Ilyen bűvös kapcsot csak egy megismételhetetlen mágikus esemény formálhat, és Vhalla tehetetlen sikítással akart véget vetni az átható némaságnak, ami ráereszkedett, miközben az elméje és a teste ki sem látott az indulatokból. Azt jelentette, hogy élete végéig kísérti majd a férfi látványa, emlékei és álmai.

Hiába fut, a fantomja várni fogja.

Mivel Vhalla tudta, hogy nem lesz képes visszaaludni, felöltözött. Laza vászon nadrágszoknyáját öv fogta össze a derekán. Felülre egy ugyanebből a szellős anyagból készült hosszú kabátot vett. Utolsó simításként pedig széles sálát tekert a feje és a nyaka köré.

Minden, amit a nyugati divatról olvasott, igaznak bizonyult. A tikkasztó nyári meleg egyetlen valamirevaló ellenszere az volt, ha a nap nem érte csupasz bőrét, az anyag pedig könnyedén lélegzett a szüntelen szélben. Egy újabb hajnyírás szintén segített volna a hűsítésben, ráadásul a töredezett hajvégein megmaradt festéktől is megszabadította volna. De Vhalla eltökélte, hogy újra megnöveszti a haját, és még nem hagyta, hogy levágják.

Felhúzta a csapóajtót az apró szobája sarkában. Rálépett a keskeny létra legfelső fokára, és felsőhajtott. Ökölbe szorított kézzel megnyitotta a mágikus Csatornáját. A perembe kapaszkodva lassan levette a lábát a fokról, és csak a kezével tartotta magát. Aztán elengedte.

Zuhanás helyett tollpiheként libbent. A kezét széttárta, készen arra, hogy lefékezze magát, ha balul sülné el az ereszkedése, de nem kellett elővigyázatoskodnia. Aznap lassabban ment, mint előző nap, és háromszor lassabban, mint egy hete.

A mágiája erősödött – vagy ő kezdett beletanulni. A megidézett légpárnákat szélcsizmának használva suhant végig az apró lakrészen, a lába nem érintette a földet.

Akkor engedte el a mágiáját, amikor majdnem teljesen leért a félhomályos könyvesboltba vezető oldallépcsőn. A polcok közötti keskeny utcácskákon járva Vhalla a könyvek gerincét simogatta. Akadtak magas kötetek és aprók, régiak és újak, de mindegyik a saját történetét hordozta, Vhalla pedig a kínálat legjavát már befalta.

Felhúzta a redőnyt, amivel beengedte a keskeny helyiségbe a pirkadat tompa fényét. A boltban töltött második hét végére már gépiesen végezte a reggeli rutint. Most, a hatodik hét tájékán már minden ösztönösen ment. Először felhúzta a redőnyöket, aztán kiékelte az ajtót, hogy a boltból ne legyen kemence. A szél elengedhetetlen volt a nap túléléséhez, de homokot hozott magával, ami megtelepedett a könyveken, és bosszantotta Vhallát, így minden reggel portöreléssel kezdett.

A keze megpihent a hátsó sarok legmagasabb polcának egyik kéziratán, mire rögvest megfeledkezett a porrongyról. Kihúzta, és végigsimított a borító dombornyomott *Kishn'si Coth* feliratán. Az egész ó-mhashani nyelven íródott, ekképp Vhalla heteken át ügyet sem vetett rá. Csak akkor látott hozzá a nyelvtanuláshoz, amikor már túl volt a déli közös nyelven írt kötetek legjaván, így végre lefordíthatta ennek a bizonyos műnek a címét.

– Már megint az? – kérdezte Gianna, aki a lépcsőn ásítozott.

Vhalla majdnem leugrott a hokedlijéről. A testes nő nem volt Széljáró, de úgy ismerte az otthonát és a boltját, hogy hangtalanul le tudott jönni a lépcsőn.

– Azt hiszem, már egészen jól tudom olvasni. – Vhalla fesztelennek szánt vállrándítással visszatolta a helyére a polcon.

– *Yae, tokshi* – kuncogott Gianna.

Vhalla már nem érte be a „még nem” válasszal.

– *Vah da.*

Gondos kiejtése széles mosolyra fakasztotta a nőt.

– Miért épp *A lovagi erkölcsért* vagy oda? Akkor sem vinnék el, ha fizetnék érte.

– Kíváncsiságból. – Vhalla igazat mondott, többé-kevésbé.
Inkább kevésbé.

Azért jött Nyugatra, a Keresztútra, hogy elmeneküljön mindentől – olyan helyet keresett, ahol egyszerre lehet senki és semmi. De végül egy, a Nyugat történelméről szóló kéziratban megakadt a szeme Jadar Lovagjain, és eltökélte, hogy összeszed róluk mindent, ami tőle telik.

Eddig csak nagy vonalakban ismerte ezt a titokzatos és törvény felett álló erőt, amit Jadar király alapított Ó-Mhaszhanban a Szeljárók népének kiirtása – a Lángok kora – során azzal a céllal, hogy végrehajtsa a király akaratát. A Shaldan elleni háború előtt vajmi keveset törődött a lovagokkal, amíg meg nem tudta, hogy a nyugati igazhívők összefogtak az északiakkal a Birodalom ellen. Az olvasmányainak hála végre tisztult a kép, ami megmagyarázta, miért is vette a fejébe a csoport, hogy levadássza őt.

– Reggelit? – kérdezte Gianna.

– Nem vagyok éhes – felelte Vhalla szokás szerint. Gianna egyetlen hét alatt leszokott arról, hogy tömni akarja. Vhalának reggelente mindig sokadrangú volt az evés. Hiszen a napindítás rengeteg gondolkodni- és tennivalót tartogatott.

Amikor Gianna távozott a helyiségből, Vhalla már egy tintás pennát forgatott. A mágus módszeres pontossággal vetette pergamenre az előző esti álmát. Talán *túlzó pontossággal* is, ádázul körmölte le az Aldrik haját, beesett arcát és bőrszínét taglaló bekezdést.

A herceg egy emlék volt. Vhalla keze az órát markolta. A férfi egy másik élet maradványa volt, és neki meg kellett tanulnia hátrahagyni. *Bár ez napról napra lehetlenebbnek tűnt.*

Vhalla egy fejrázással megszabadult az emlékektől – várta a munkája. A könyvesbolti napok nem csak arra voltak jók, hogy eszébe juttassák, mennyire imádja a pergamen illatát és a kötött bőr tapintását. Időt adtak neki. Időt a gondolkodásra. És már maga sem tudta, mikor volt ideje utoljára önállóan gondolkodni.

Az első után kezdett el naplót vezetni az Aldrikról szóló álmairól. Eredetileg a kötelesség hajtotta, mert megígérte neki, hogy beszámol minden álmáról, amiben felbukkan. Idővel elkezdte minden álmát leírni a hercegről, később pedig minden ment magától. Az egyre kövérebb paksaméta már nemcsak Aldrik vele megosztott és alvás közben elcsípett emlékeinek összessége lett, de Vhalla azt is lejegyezte, amit a Birodalom történelméről tudott.

És így egyre világosabban látta a kapcsolatokat.

Szürke pennája új szavakat karikázott be, miközben Vhalla átpörgette a lapokat, hogy nyilakkal, körökkel, vonalakkal és újabb jegyzetekkel csúfítsa el a bekezdéseket. Összekötötte a pontokat, amelyek között talán csak ő találta ki az összefüggéseket. De lassan formát öltött egy kép, *túl élesen ahhoz, hogy véletlen legyen.*

Aldrik Ci'Dan Solaris herceg – Fiera Ci'Dan és Tiberius Solaris császár gyermeke, két világ hercege, akit az ellenség a Tűz Ura néven, a szövetségesei pedig taszító jégkirályként ismertek – a titkok embere volt.

Vhalla tudta, hogy még a férfikorba lépés előtt megpróbált öngyilkosságot elkövetni. Tudta – egyenesen tőle –, hogy tizennégy évesen ölt először. Tudta, hogy a férfi, akit a legjobban gyűlöl a világon – Egmun, a Szenátus feje –, ismertette

meg a herceget a vérontással. A pennája egy dátumon pihent meg.

Vhalla felállt, és célba vette a történelemkönyvek szegényes részlegét. A legtöbb a Nyugatéről szólt, de akadt egy közös történet, amire mindig számíthatott. Az asztalához visszatérve Vhalla felcsapta a könyvet, és átpörgette. *A kristálybarlangok háborújánál* megállt az ujjá a kezdőéven.

Háromszázharminchét.

Több mint fontos. Nem lehetett véletlen. Aldrik kristályok és Egmun iránti gyűlölete, a végtelen bűntudata... *De... hogyan...?*

– Elnézést! – szólította meg egy vevő, mire Vhalla figyelme visszatért a kötelességeire.

A napjai egyforma mederben csordogáltak, polcrendezés, kutatás és Gianna esti nyelvleckéi töltötték ki őket. Két elröppenő héttel később Vhalla végre felcsapta *A lovagi erkölcsöt*, de még így is meggyűlt vele a baja.

– *Tokshi!* – Gianna keze megpihent az asztalon.

Vhalla kihúzta magát. Fájt a háta görnyedéstől, az ujjai pedig a szüntelen jegyzeteléstől.

– Kész a vacsora. Zárd be a boltot! – Giannának nem kellett Vhalla mellett állnia, a hangja elárulta, hogy lenne még néhány keresetlen szava, miközben a lány lehúzta a redőnyt. – Miért olvasol ilyen eszelősen?

– Szeretek olvasni – mosolygott Vhalla. *Amivel nem túlzott.*

– Igaz – helyeselt Gianna. – De nem ezt a könyvet – kopintott *A lovagi erkölcsre*, és visszatette a polcára.

Vhalla a fóliánsra meredt, mintha a bekötött pergamen a háta mögött elárulta volna Giannának, miért is olvassa igazából.

– Miért olvasod, ha egyszer nem élvezed? Miért *ezt*?

– Hallottál már Jadar Lovagjairól?

Gianna látványosan megfeszült.

– Ez miért érdekel?

A szeme a nyitott ajtóra villant, mire Vhalla behúzta, hadd higgye a házigazdája, hogy ettől köztük marad a dolog.

– Tudni akarom.

– Neked végképp nem kellene beleütnöd ebbe az orrod! – Gianna tudta, kicsoda Vhalla. Vhalla sosem hazudott a kedves nőnek arról, kit bűjtat, és nagy vonalakban megszottotta vele a múltját a számtalan közös vacsora alatt. Gianna talán épp azért tartotta tiszteletben a Széljáró kitartóan őrzött névtelenségét, mert tisztában volt a kilétével, ráadásul Vhalla igazi neve helyett a tanuló nyugati megfelelőjét, a *tok-shit* használta.

– Miért? – Vhalla tudta, miért, de Gianna érveit is hallani akarta.

A nő felsóhajtott.

– Áru!d el! – kérte a lány.

– Kész a vacsora. – A bolt tulajdonosa megfordult, és elindult a lépcsőn. – Gyere enni! Ha néha nem tömőd meg a hasadat, még a végén elvisz a szél.

Vhalla némán engedelmeskedett. Hagyta leülepedni a csendet, miközben mindketten helyet foglaltak az asztalnál, és hozzáláttak a rizses húshoz, amit Gianna főzött.

– Érd be egyetlen történettel! – mondta végül Gianna. – Aztán tedd félre azt a könyvet!

– Ezt nem ígérhetem.

– Megpróbálsz?

– A történetről függ. – Vhalla játszani kezdett a hússal a tányérján.

– Megéred a pénzed! – A nő kuncogott, aztán megcsóválta a fejét. – Hazudhattál volna a kedvemért.

– Egy életre elegendem van a hazugságokból. – Vhalla a plafonra emelte a tekintetét.

Gianna kivárt, és Vhalla arcát fürkészte. Vett egy nagy levegőt, azzal belevágott:

– Jadar Lovagjai több mint százötven éve léteznek, és nem voltak mindig az a régi módszerekhez ragaszkodó, fanatikus titkos társaság, mint manapság. A történetek másféle időről szólnak. Nem is olyan régen még az utcákon lovagoltak, miközben az asszonyok utánuk nyúltak, a férfiak pedig a nevüket kiabálták.

Vhalla előredőlt a székében. Gianna egyfajta áhítattal adta elő a történetét, olyan nosztalgiával, amit Vhalla semmiképp sem érezhetett át. Gianna csupán kisgyerek lehetett a Nyugat elleni háború és a lovagok bukása idején.

– Ők voltak a krémek krémje. Megóvták a gyengéket, és Mhashanért harcoltak, hogy békében élhessük az életünket. Elképesztő megtiszteltetés volt bekerülni a soraikba.

Vhalla a nyelvére harapott a gondolatra, hogy a lovagok annak idején, a Lángok korában számtalan Széljárót halálra ítélték a csoportot megalapító király parancsára.

– De amikor Mhashan utolsó királya elesett, amikor a Ci'Dan család meghajolt a császár előtt, Fiera hercegnő pedig beházasodott a családjába... a lovagok felvették a kesztyűt. Megpróbáltak lázadást szítani. A hercegnő és Lord Ophain minden tőlük telhetőt megtettek, hogy észhez térítsék őket, de vesztés csatát vívtak.

– Miért? – Vhalla megfedkezett az ételéről.

– A lovagok azt állították, hogy náluk van Jadar Kardja.

Vhalla egy fejrázással jelezte, hogy elvesztette a fonalat.

– Jadar király elsőrangú Tűzhordó volt, de csak az egyik fia örökölte a mágiját – felelte Gianna.

– A mágia nem a vérben van, nem örökíthető. – Két közönséges gyermekeként Vhalla ezt első kézből tudta.

– Valóban... – helyeselt Gianna kelletlenül. – Ez igaz, de... egy család mágija sosem hétköznapi. Tény, hogy közönségesnek is lehet bűbajos gyereke, de a családfa egyik ágán biztosan akad mágia. Nem feltétlenül, de az csak a szabályt erősítő kivétel. Mindazonáltal azt beszélték, hogy Jadar király kovácsolt egy kardot, amit az ereje táplált, aztán odaadta az egyik fiának. Ez a fiú állt Jadar Lovagjai élére, és a kard állítólag legyőzhetetlenné tette.

– És mi történt a karddal? – kérdezte Vhalla.

– Ki tudja? – vont vállat Gianna. – Én azt is kétkem, hogy létezett. Jadar királynak nem kellett ereklYE ahhoz, hogy legendává váljon.

Vhalla összeszorította az ajkát, hogy magába fojtsa a szót. Gianna illet a büszke nyugatiak sorába. Bár volt benne annyi nyitottság, hogy ne vesse meg Vhallát azért, mert Széljáró, Vhalla ettől még nem akarta próbára tenni a türelmét azzal, hogy a szájára veszi a hírhedt nyugati királyt.

– Mi lett a vége a lovagok lázadásának? – kérdezte inkább.

– Nyilván belefáradtak. – Giannát ez láthatóan a legkevésebbé sem érdekelte. – A hercegnőnk halála után a nyugatiak egy darabig nem nagyon törődtek semmivel.

Ennyiben hagyta a lovagokat, Vhalla pedig nem erősködött. Ettől még másnap reggel visszatért *A lovagi erkölchöz*, hátha említik benne a kardot, Jadar végrendeletét, bármit. Két napig fordított kitartóan, de csak az eleve megtépzott idegeit gyötörte vele.

– Gianna! – állt fel végül. A nő lejött az emeletről. – Fogytán a tinta. Megyek, veszek még.

– Adok pénzt.

– Nem kell. – Vhalla egy fejrázással lekapta a táskáját a pult mögötti szögről.

– Legalább fizetést adhatok? – Gianna csípőre tette a kezét. – Hetek óta dolgozol már.

– Van aranyam. – Vhalla megütögette a táskáját. – Ráadásul magáncélra használtam el a tintát.

– Egyiket sem vitatom – felelte Gianna könnyedén.

Vhalla kisietett az üzletből a poros utcára, és a csuklyáját igazgatva eltakarta keleti, barna fürtjeit. A keletiek közül nem lógott volna ki, de a nyugatiak fekete hajához képest az övé szinte aranylott. A Keresztútnál mindenféle népek megfordultak, de a legutóbbi piacátogatásai során Vhalla egyre több, a frontról hazatérő katonát vett észre, és már csak az hiányzott neki, hogy felismerjék.

A piactér felé menet Vhalla a kocsikat és az előző esti vigasságok emlékéért őrző hányástócsákat kerülgette. Lobogók csapkodtak a magasban, de csak azért sem nézett rájuk. Minden két nyugati zászlóra kivétel nélkül jutott egy birodalmi, amelyek közül legalább az egyik fekete volt, ezüst szárnnal díszítve – azzal az ezüst szárnnal, amelyet a nyakában hordott órán viselt, és ami valahogy a Széljáró jelképe lett.

A történetek szélesebben terjedtek, Vhalla pedig sorra hallgatta ki a beszélgetéseket a Széljáróról. A nőről, akit a Tűz és Szél éjszakája formált – félig a saját levegője, félig pedig a koronaherceg lángjai. A nő, aki térdre kényszerítette Shaldant, és tüzesőt zúdított a Nyugat nyakába a végső visszavágásuk során.

Egyszerűen lenyűgözőnek találta. Réges-rég megtanulta, hogy pletykákat és hírnevet ugyanolyan könnyű eszkábálni, mint páncélt. De mindkettő mögött halandó maradt. Halandó, aki vérzett a súlyos sebektől, halandó, aki nem menekülhetett az élet nagy átka, a halál elől.

– Bezár? – Vhalla arra érkezett meg a kedvenc vegyesbolt-jához, hogy a tulaj épp az ajtót lakatolja.

– Mára. – A férfi biccentett, felismerte az egyik állandó vevőjét.

– Kaphatok tintát?

– Attól tartok, már elk...

– Két ezüstöt adok – szólt közbe Vhalla.

A férfi kulcsa megállt a zárban, aztán elindult az ellenkező irányba.

– Csipkedje magát!

Ez nem volt nehéz. Vhalla pontosan tudta, hol tartják a kedvenc íróeszközeit, és bőségesen kifosztotta őket. Egy percen belül a táskája két tusrúddal nehezebb és két ezüsttel könnyebb lett.

– Miért zár ilyen hamar? – téblábolt Vhalla, nem bírt a kíváncsiságával.

– Nem hallotta?

Vhalla megrázta a fejét.

– Lord Ci'Dan érkezik a birodalmi sereg élén! Nyilvános audienciát tart! – A férfi elindult a Keresztút középpontja felé, Vhalla pedig mellészegődött. A férfi végigmérte, és egy lépéssel megelőzte. – De a nemeseké az elsőbbség, utánuk jönnek a földbirtokosok, aztán a kereskedők, végül a nyugatiak... – A férfi elnézte Vhalla barna szemét. – Kétlem, hogy a többiekre jutna idő.

Vhalla ajka vigyorra húzódott.

– Ne aggódjon, nem merésznék ön elé tolni magát vagy fittet hányni a szokásokra.

A kereskedővel tartott. Nemsokára a Keresztút felénél jártak, miközben a tömeg a világ napsütötte középpontja felé özönlött. Vhalla újra megigazította a sálját, és az egyik lámpaoszlop talapzatát választotta leshelynek. A sokaságba olvadva

várákozott, aztán elnézte a tömeg kiabálása és a Keresztút minden csinnadrattája közepette beügető nemeseket.

A legnagyobb csatamén hátán rövid fekete hajú, deres halántékú és rövidre nyírt pofaszakállú férfi ült. Egy jól ismert főúr idősebb mása; hátborzongatóan emlékeztetett Aldrikra. Vhalla a lámpaoszlopot szorongatta, egyedül ő nem rikoltotta a Ci'Dan nevet.

Aldrik a lelkére kötötte, hogy keresse meg a bácsikáját, ha ő odaveszne az Északon, mert bízott abban, hogy ő gondoskodni fog róla. Aldrik szerint a bácsikájánál nagyobb biztonságban lesz, mint bárki másnál, mert Lord Ophain ismerte Jadar Lovagjainak minden lépését. A szíve majd megszakadt az emléktől, de Vhalla ügyet sem vetett a fájdalomra. Csak az érdekelte, igaz volt-e.

Válaszokat akart.